

gave, nemlig at trykke Arbejdslønnen ned. Denne Bestræbelse har nu ogsaa fundet Tilslutning indenfor den øvrige Regering, idet det Forslag, her foreligger, er et Bevis for, at den har fundet Tilslutning ogsaa hos den højtærede Indenrigsminister.

Jeg vil gerne sige om den højtærede Landbrugsministers Forhold til Arbejderne, at naar han i Sommer er rejst fra Møde til Møde og har opfordret Arbejderne til at bryde sig fejl om deres Fagforeninger og om de Overenskomster, som de har indgaaet sammen med deres Kammerater om en vis Timebetaling, som er blevet godkendt gennem Forhandling med Arbejdsgiverne, saa er det en Fornærmelse mod de danske Arbejdere. Det er en Fornærmelse at tro, at de danske Arbejdere er af en saadan Beskafenhed, at de, selv om Nøden staar udenfor deres Dør, selv om Tiden er dem imod, selv om Vinden bider dem skarpt i Ansigtet, skulde være til Sinds at løbe Spidsrod hos Arbejdsgiverne og underbyde deres Kammerater. Lad os tænke os, at man rettede en lignende Henvendelse til de danske Landbrugere, at de skulde bryde sig fejl om de Overenskomster, de har med Slagterier, Mejerier og Foderstofforeninger. Nu har man for Resten sikret sig deroverfor ved kraftige Bestemmelser om Bøder for det Tilfælde, at man bryder sin Leverancepligt, fordi man maaske kunde tjene mere ved at levere andre Steder. Men lad os nu se bort fra dette sidste, og lad os saa tænke os, at man kom ud og holdt den Tale til Landbrugerne: I skal bryde jer fejl om de Overenskomster! Saa vilde de danske Landbrugere føle det som en Fornærmelse, at man kunde tro om dem, at de var parate til at løbe fra deres Ord og Underskrift. Men det samme gælder de danske Arbejdere, de er absolut lige saa ærekære. Jeg maa derfor tilbagevise den hele Agitation, der munder ud i, at til Arbejderne kan man godt sige, naar Nøden banker paa Døren: Nu skal I tage Arbejde under den Priskurant, som I er frivilligt bundet til ved Vedtagelse paa jeres Generalforsamlinger med jeres egne Stemmer; den kan I godt rende fra. Nej, saadan er de danske Arbejdere ikke til Sinds; og jeg vil derfor herfra tilbagevise den Agitation som værende en Fornærmelse mod den danske Arbejderstand.

Til Slutning vil jeg sige i Tilslutning til, hvad der alt er sagt saavel fra mit Partis højtærede Ordfører (J. P. Nielsen) som fra andre Talere, der fra mit Partis Side har talt i denne Sag, at ogsaa jeg ønsker, at der ud af dette Lovforslag skal komme en Lov, som kan være til Gavn for Arbejderne, som, selv

om det ikke kan være noget Universalmiddel til at afhjælpe Arbejdsløsheden, dog kan blive det Middel, ved Hjælp af hvilket Stat og Kommune i Fællesskab kan iværksætte de flest mulige offentlige Arbejder og tilvejebringe Beskæftigelse for de flest mulige her i Landet. Men skal det ske, tror jeg, den højtærede Regering kommer til at tilægge sig en lignende politisk Opfattelse som den, man i disse Dage i Sverige har givet til Kende fra konservativ Side, idet den konservative Presse i Sverige efter Valgene skriver: Der kan vel regeres uden Socialdemokratiet, men der kan ikke regeres imod Socialdemokratiet. Jeg tror, de høje Herrer i Regeringen, hvis det skal lykkes at faa noget ud af Forslaget her, kommer til at tillægge sig den samme Opfattelse.

Trier: Fra Valgkampagnerne i 1913 til Valgkampagnerne i 1920 har Diskussionen om Misbrug af Arbejdsløshedsforsikringen været et udmærket Nummer paa de konservative Partiers Møder. Fra 1913 til 1920 har man fremført Rækker af „opdigtede Kendsgerninger“, og af smaa Fjer har man lavet store Høns. De faa faktiske Misbrug, der har fundet Sted, har man fotograferet og mangfoldiggjort i stor Maalestok til Glæde for Vælgerne, for at de kunde faa Indtryk af det Misbrug, der blev gjort af Arbejdsløshedsforsikringen. Under tidligere Forhandlinger er disse Misbrug ogsaa blevet draget frem for dette høje Tings Forum, men det glæder mig, at ingen af de ærede Ordførere ved denne Lejlighed har benyttet sig af denne Metode — jeg gaar ud fra, at det ikke er, fordi de mener, der er færre Misbrug, men fordi de efter den uheldige Skæbne, der ramte en vis Mappede her i Tinget, har ment det klogt ikke at komme frem med disse „opdigtede Kendsgerninger“ og Høns skabte af Fjer. Dog var det klart, at Regeringspartiets Ordfører ønskede en skarp Kontrol, og det ærede Medlem Hr. Sven henviste paa det konservative Partis Vegne til to uheldige Tendenser i Arbejdsløshedslovgivningen, nemlig dels til Misbrug paa Grund af det Kaste- og Lavsvæsen, der hersker indenfor de forskellige Fag, og dels Tendensen til at benytte Kasserne i faglig Kamp.

Jeg vil nu gerne tale lidt om disse Misbrug og undersøge, hvorvidt Kontrollen hidtil har været tilstrækkelig, og om de Regler, der nu foreslaas, vil gøre den bedre. Men først vil jeg spørge: Hvorfor rejser man stadig Spørgsmaalet om Misbrug af Arbejdsløshedsforsikringen og ikke om Sygeforsikringen? Er der flere Simulanter indenfor